

Jerej Aleksandar Crnogorac

Ne bojte se onih koji vam mogu ubiti tijelo...

U ime Oca i Sina i Svetoga Duha.

Draga braćo i sestre!

Danas smo se okupili ovdje u hramu Preobraženja Gospodnjeg kako bi kroz ovo naše liturgijsko sabranje izrazili dostojan spomen svetim Novomučenicima Srpskim, svetim stradalnicima zloglasnog ustaškog logora Jasenovca. Oni se danas uz pjesmu anđela raduju a i mi sa njima kroz molitvu. Molimo se onima koji postradaše zbog imena pravoslavnog.

Sveti arhijerejski sabor Srpske pravoslavne crkve je odredio 29. avgust/13. septembar kao spomen i dan molitvenog sjećanja na njih. Više od pedeset godina se ćutalo i zaboravljalo na ovaj strašni ustaški zločin. Namjerno su se brisali tragovi istorije koji je naš narod svom krvlju pravio. Bilo je ovo vrijeme tame, vrijeme kada je voz istorije srpske opet ušao u tunel mraka i tmine. Vrijeme kada su kandila vjere jedina držala vezu sa svijetlim nebesima. Ova veza je sačuvala istinu, postradala za istinu i danas nam u svetosti svojoj svjedoči istinu. Istinu po kojoj ova velika žrtva srpskog naroda i svih drugih naroda koji postradaše na ovom velikom stratištu Drugog svjetskog rata, nije bila uzaludna.

Sjetimo se riječi Hristovih kada kaže „ko hoće da ide za mnom neka uzme krst svoj...“ i riječi „ko hoće život svoj da sačuva izgubiće ga, a ko ga izgubi imena moga radi, taj se rađa za život vječni.“ Svojom krvlju Novomučenici Jasenovački jesu zadobili život vječni i danas su naši molitvenici i zastupnici pred Licem Božijim. Znamo da je u prvim vijekovima hrišćanstva, kada su hrišćani mučenički stradali zbog imena Hristovog, krv njihova bila sjeme iz kojeg su nicali novi i brojni hrišćani. Znamo da je u doba turske vladavine nad Srbima ova sila svojim zulumima pokušala uništiti vjeru u Srbina. Mislili su ako spale tijelo rodonačelnika i osnivača vjere naše, svetoga Save, da će tako uništiti i vjeru našu. Pogriješili su jer je od tada samo rasla vjera naša. Množili su se darovi vjere i jačao još više duh naroda. Tako i danas, svjedočimo ovdje, „da oni koji su ubijali tijela ljudi, njih stotine hiljada postradalih u Jasenovcu, nisu ubili duh, jer evo on još živi!“

Sjećanje na ove žrtve nije prestalo i nikada ne smije prestati. Ubijani su Srbi, Jevreji i Romi kako bi se „očistila“ Nezavisna Država Hrvatska. Bjesnili su ustaški krvoloci sa svojim kamama, svojim maljevima i noževima. Poučeni nacističkim idejama i po njihovim instrukcijama, željeli su stvoriti jednu čistu rasu. Htjeli su se osloboditi drugih vjera na svojoj teritoriji i tri su načina primjenjivali: pokrštavanje, progнанje ili ubijanje.

Zaslijepljeni krvlju koju su imali pred svojim očima nisu vidjeli da svi njihovi instrumenti mučenja otvaraju vrata Carstva Nebesnog novim mučenicima. Na žalost, među mučiteljima je bilo i fratara koji su se izivljavali nad tijelima izgladnjelih i napaćenih ljudi.

Nije li ovaj demonski plan i ideologiju porazio samo jedan pravoslavac, novomučenik Vukašin, kada je sa smirenjem i riječima „samo ti sinko radi svoj posao“, zaustavio svog krvožednog ubicu? Nisu li svi u Jasenovcu kao i sam Hristos „kao jagnje na zaklanje bili vođeni“? Nisu li sva ta jagnjad Božija u smirenju svom vuka pobjedili? Jesu! Jer, evo i danas se kriju poraženi vuci. Danas istinu iskrivljuju i dokaze zlodjela prikrivaju.

Ali, danas i ovdje, draga braćo i sestre, mi smo istina. Mi smo ovdje, kako bi svjedočili o krvi svojih mučenika, svojih predaka. Ovdje smo da ih ne zaboravimo, i da se oni nas ne postide u Carstvu gdje je neprestano slavljenje božanskog Tvorca, Oca i Sina i Svetoga Duha. Amin.